

[Auken.]

gældende i konkrete fredningssager? Vi mener altså ikke, at der er nogen besparelse forbundet med det.

Der er heller ikke for det tredje nogen administrativ forenkling gemt i en øjeblikkelig nedlæggelse af udvalgene. Tværtimod vil fredningsplanlægningen mange steder blive slået ud af kurs, og der vil kræves en meget betydelig omstilling, som koster tid og penge. Og det er ikke anstrengelser, som kommer fredningssagen til gode.

For det fjerde: en nedlæggelse af fredningsplanudvalgene vil på nuværende tidspunkt føre til en grundlæggende ændring af hele naturfredningsloven. Ville det ikke være rimeligt at få lidt ro omkring naturfredningen? Selve hovedloven er jo kun 5 år gammel, og den sidste ændring foretog vi for 2 år siden. Hele den store — og efter min, og jeg tror også minsterens, opfattelse fortrinlige — lovgivning skal pludselig omkalfatres, hvis udvalgene nedlægges; de er jo en rygrad i det arbejde, der i øjeblikket foregår inden for naturfredningslovens rammer. Desuden kan det være betænkeligt, hvis man i planlægningsfasen afbryder forbindelsen til den uafhængige sagkundskab og de folkelige organisationer, jeg omtalte før.

Endelig for det femte er der det ene argument tilbage for på nuværende tidspunkt at nedlægge fredningsplanudvalgene, at man ønsker at give amtet yderligere beføjelser. Det er naturligvis et legitimt politisk synspunkt, men er det tilstrækkeligt til at opveje alle de skadevirkninger, der måtte blive resultatet for fredningsarbejdet? I disse år overlader vi amterne meget store opgaver, ikke mindst inden for den fysiske planlægning. Bl. a. skal amterne nu i samarbejde med kommunerne og under de landsplandirektiver, som vi kender fra lands- og regionplanloven, udforme regionplaner, der også skal indeholde angivelse af de fredningsværdige og rekreativt værdifulde arealer. Mon ikke det ville være klogt at afvente det tidspunkt, hvor der forelå godkendte regionplaner, der forpligtede amterne og kommunerne også på det fredningsmæssige område, før man begyndte at overveje at svække det uafhængige element i fredningsplanarbejdet?

Socialdemokratiet er villigt til at disku-

tere spørgsmålet om den fremtidige fredningsplanstruktur, når der foreligger godkendte regionplaner, men ikke før. Man skal ikke lave om bare for at lave om. Udvalgene har stort set fungeret absolut tilfredsstillende, og her bygger vi udelukkende på de oplysninger, ministeren har meddelt.

Derimod er vi meget villige til at diskutere konkrete punkter i fredningsplanudvalgenes arbejde, hvor der er mulighed for forenklinger, og hvor der er mulighed for at undgå dobbeltadministration. Det gælder indskrænkninger i udvalgenes arbejde med konkrete sager efter naturfredningslovens § 43, stk. 1, men for enhver pris ikke stk. 2. Det gælder ankemulighederne i zonelovens § 11. Det gælder administrationen af vejbyggehjernerne, der måske helt burde tages ud af naturfredningsloven, og det gælder en række andre ting, hvor vi tror man på en praktisk og rimelig måde har mulighed for at undgå den dobbeltadministration, som ofte nu kan være en irritation.

Hvis man griber problemerne an på den måde, som jeg skitserede her til sidst, så optræder folketinget som den kloge læge, der ordinerer patienten den nødvendige medicin, men som ikke løser patientens problemer ved at slå ham for panden med en kølle.

Børge Pedersen (FP):

Det er jo kun en debat om en lov, som nogle ønsker ændret.

For at der ikke skal herske nogen tvivl om fremskridtspartiets stilling i denne sag, vil jeg slå fast, at vi naturligvis værdsætter det arbejde, der altid er gjort for at frede om det, man kalder Danmarks herligheder. Der kan ikke være nogen tvivl om, at den bestående lovgivning på alle de områder, det drejer sig om her, har fungeret stort set tilfredsstillende. Jeg synes heller ikke, der kan herske tvivl om, at i den tid, da Danmarks Naturfredningsforening havde en vis påtaleret og i al fald førte et meget nøje opsyn med, at lovene blev overholdt, da gik det også meget godt.

Da man lavede den gældende lov, var det for mig at se en følge af den hetz, der blev drevet i forbindelse med Danmarks indtræden i EF. Den gik stort set på, at man kunne forvente, der blev anlagt en fabrik på hver eneste dansk bakketop. Det måtte